

Merhaba Meleğim

— ahmet--isozu · 15 Mart 2010

Hastanenin koridorlarında kâinatı susturan kulakları sağır eden bir çığlık yankılanıyordu. Bu yankıda öyle yanık, acı duygular vardı ki bunu duyan çocuk, genç, olgun, yaşlı herkes insanlıktan bir parça görebiliyordu. Bu çığlık canlı canlı ameliyata giden dünyanın en kutsal varlığı olan annenin nurani çığığıydı. Sanki bu çığılıkta mutluluğu davet eden bir tezat sanatı vardı. Evet, yanlış algılamıyorum sanki bu acıdan mutluluk duyuyordu. Çünkü birkaç dakika sonra ciğerparəsi, hayatının anlamı yani kendinden bir parça canlanacaktı. Bu çığılıklar beni farklı dünyalara (Annem benden çok çekti; ama sanıyorum bundan hoşlanıyordu. (Mark Twain)) götürürken o nurlu kahramanlardan biri yanımdan tesadüfen geçmez mi ondan çıkan nurani sözler aylarca kafamı zonkladı. Öyle bir duruma geldim ki artık bir hamile bayan görmeye dayanamıyordum. Bu söz şu kelimelerden oluşuyordu: Ya Rab ne olur canımı al. Çok basit değil mi?

Anne: Dört harf bir kelimededen oluşan kısa ve taşınmaz bir sözcüktür. Karşılıksız sevginin, vefanın, adıdır anne. Herkesin bir annesinin olması herkesin bir cennetinin olmasıdır bundan dolayı annesi olup da cehenneme gidenlere yazıklar olsun.

Bir ressam kendi sanatına öyle estetik duygular katar ki eserinin önünden geçenleri kendinden geçirir. Bir şair öyle bir şiir yazar ki yüzlerce yıl âlimleri kendi gölgesinde ağlatır. Bir hatip kürsüden kalabalığa seslenirken öyle bir konuşma yapar ki kalabalığı tek vücut halinde bir duygu seline uğratar. Anne; hiçbir varlıkta bulunmayan duygularla kâinatı şekillendirir kâinata renk katar. Çünkü yukarda saydığım ressam, şair, hatibin mimarının adıdır anne. Adıdır anne bütün acıları gül bahçesine çeviren. Benim koca yaşıma aldırmaııp ağrıyan dişime gece gündüz ağlayıp sızlayan. Onun bu durumunu en güzel şekilde ifade eden Bediuzzaman'a kulak verebiliriz: Evet kadınların şefkat cihetiyle bu kahramanlıklarını hiçbir ücret ve hiçbir mukabele istemeyerek, hiçbir faide-i şahsiye, hiçbir gösteriş manası olmayarak ruhunu feda ettiklerine, o şefkatın küçücük bir nümunesini taşıyan bir tavuğun yavrusunu kurtarmak için arslana saldırması ve ruhunu feda etmesi isbat ediyor.

Allah anne denilen varlığa öyle duygular yerleştirmiştir ki bir toplu oluşturan nesli hiç karşılık beklemeden onu giydirir içirir bütün temizliğini yapar. Bunu yaparken öyle samimi duygularla yapar ki sağlıklı, samimi, kişilikli bireyler yetiştirir. Bugün büyük âlimlerin, şairlerin, sanatkârların hayatına baktığımızda annenin ne kadar büyük bir aldığını rahatlıkla görebiliriz. İlk önce iki büyük âlimin hayatında anneyi göstermek istiyorum. Bunlarda biri asrın müceddidi olan nur köyünün nur yüzlü âlimi Bediuzzaman Said-i nurdur. Dünya ona hayran iken o annesine hayran olmuştur. Binlerce talebe onu Üstad kabul ederken ona bu üstadlığı annesine bağlamıştır. Asrın müceddidi hayatı boyunca ilim irfanla uğraşmasına rağmen birçok ilmi derinlileri aydınlatmasına rağmen yemin etmemiş ama anne söz konusu olunca yemin etmiş.

Evet, insanın en birinci üstadı ve tesirli muallimi, onun validesidir. Bu münasebetle ben kendi şahsımda kat'î ve daima hissettiğim bu manayı beyan ediyorum: Ben bu seksen sene ömrümde, seksen bin zatlardan ders aldığım halde, kalem ediyorum ki; en esaslı ve sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi merhum validemden aldığım telkinat ve manevî derslerdir ki; o dersler fıtratımda, âdeta maddî vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini, aynen görüyorum. Demek bir yaşındaki fıtratıma ve ruhuma, merhum validemin ders ve telkinatını, şimdi bu seksen yaşındaki gördüğüm büyük hakikatler içinde birer çekirdek-i esasiye müşahede ediyorum.

Diğer büyük âlim ise ismi duyulduğunda annesine olan sadakati hemen akla gelir. Annesinden aldığı yüksek kişilikle insanları ve âlimleri kendine hayran bırakmıştır. O bir çoban ama peygamber aşkıyla yanıp tutuşan bir âşık. Peygamberinde ayrı yaşamının verdiği vuslat acısıyla öyle gözyaşı dökmüş ki mecnunları gölgede bırakmıştır. Ama onun biricik aşkı, onun ahireti olan annesinin biricik çobanıdır. Onun bu anne sevgisi peygamber efendimizin övgüsüne bile mazhar olmuştur. O annesine öyle bağlı ki Allah bu dünyada onu annesiyle sınava çekmiştir. O annesine öyle bağlı kalmış ki hem dünyasını hem de ahiretini kazanmıştır. Ve annesinin duasına mazhar olmuştur.

Bu büyük insanın hayatını bir defa okuyup bir defa yaşayıp annemize bir daha bakalım. Bakıp anne hakkı denen hakkın ne kadar ağır olduğunu biraz olsun farkına varalım. Bu büyük insanın ismi gökyüzünde Uveys olarak altın harflerle yazılmış. O annesinin biricik Veysel'idir. O bütün insanlığın Veysel Karani'sidir.

Ağlayan biçare bebenin başucu meleği
Nur kaynağının vefalı yorulmaz askeri
Nefret iklimini cennete çeviren Kevser
Elemli gözlerle gökyüzüne kazanmış adı
Meleklerin şahı biricik başucu meleğim

(Amedi)

Edebiyat dünyasına baktığımızda birçok şairin kaleminde annenin ne kadar büyük öneme sahip olduğunu görmemek mümkün değildir. Ahmet Haşim'e sembollerin kapısını açtıran, Üstad Necip'e şiir yazdırıp onu şair-i azam ettiren sihirli değneğin adıdır anne.

Kadını kutsal yapan anneliktir anneliği kutsal yapan da Allah'ın anneye hediye ettiği şefkat kaynağıdır. En büyük zorluklarda ortaya çıkan melektir. Bu melek yönünü de romanda bir duayen olan Viktor Hugo'nun bir kıssasında dinleyebiliriz: Elindeki ekmeği ikiye böldü ve çocuklarına verdi. Yüzbaşı, "kendisine hiç ayırmadı" diye seslendi. Bir asker "Çünkü aç değil" diye yanıtladı. Yüzbaşı ise, "Hayır,

Çünkü o bir anne" dedi.

Bana okuduğum kitapların en güzelinin hangisi olduğunu sorarsanız söyleyeyim: Annemdir. (Abraham Lincoln)